

سالک از منازل قبلی خود فرار می‌کند تا قرب برایش حاصل شود

شماره پرسش: ۸۷۳۰

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۳/۳/۳ ۰۵:۰۰:۰۰

متن پرسش

بسمه تعالی سلام بر استاد عزیز. بیخشید سوال جدید ارسال می‌کنم چون هنوز ابهام برایم باقی بود. معذرت می‌خواهم. پاسخ شما صحیح که درباره مقربین فرمودید که اگر نماز را بدون حضور قلب بخوانند چگونه انتظار دارند نتیجه بگیرند. این یعنی از این نماز هیچ اجر و ثوابی نخواهند داشت؟ مقرب در شرایطی (مثلا نماز بدون حضور قلب) خود را مذنب می‌داند ولی خداوند که کریم مطلق است آیا مطلق بودن کرم خدا باعث نمی‌شود که حتی نماز (بدون حضور قلب) او را هم ماجور کند؟ - مثلا عملی که مستحب است برای همه یعنی مردم عادی و مقربین مستحب است. وقتی عملی در ذات خود مستحب است آیا میشود برای مقربین به جهت بجا نیاموردن جنبه کمالی اش هیچ گونه اجری نداشته باشد؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مشکل همین است که آیا مقربین با چنین عزمی می‌توانند عبادت می‌کنند که بدون حضور قلب نماز بخوانند یا این را برای خود سیئه می‌دانند. آری در ذهن آسان است که بگوییم خدا که کریم است، ولی بحث در این طرف موضوع است که آیا معنا می‌دهد که مقربین در فضای مردم عادی باشند و یا از این مراحل گذشته‌اند؟ در بحث منازل سلوک تأکید بر آن است که سالک از منازل قبلی خود فرار می‌کند تا قرب برایش حاصل شود. موفق باشید